

Sárándi József

Felirat az ismeretlen apa emlékművén

Az állatvilágban ismert az a jelenség,
hogy a hímek elpusztítják a mástól
származó utódokat, s leszámolva a
„konkurenciával” biztosítják saját
génállományuk átörökítését. A nőstényeknek
okuk van bizonytalanságban tartani
a hímeket, nehogy pontosan tudhassák,
ki kinek a kölyke.

Részlet A hűség, mint olyan című eset-tanulmányomból.

Anyád legalább annyira ismeretlen,
mint én.
Vonultunk oda-vissza a Lepadő Téren,
de csak rám emlékszik:
a foglyul ejtett utolsóóra.

Búcsúcédulák

Vajúdnak
s egeret szülnek
a hegyek.

Pofozkodnak békeszerző
háborús bűnöseink.

Szeretnék tőlünk kicsikarni
öröknek hitt hatalmuk
búcsúcéduláit.

Kunkovács László fotója

A kivégzett többes szám

Nemrég jártam Esztergomban. Egyéb intéznivalóim mellett fényképet csináltattam készülő új sajtóigazolványomhoz. Várakozás közben csellengve a közeli illatszerboltban bukkantam rá a Neander-völgyből ismert, francia márkájú arcszeszre: a BRUT-re. Ha már ott voltam, fog- és ínykímélő keféf, továbbá egy tubus gyógynövénykivonatból gyártott blend-a-med complete + HERBAL pasztát is vásároltam. Amennyiben nem bizonyulnának valósnak a tartalomjegyzékben olvasottak – tudniillik: zsálya, cickafark, kamilla, citromfű, rozmaring és menta van benne – eleve szerencsés flótás vagyok. Attól fogva ugyanis főlhagykok rögeszmés önsanyargató szokásommal, nevezetesen azzal, hogy sóval, sósavval, hypoval tisztogassam rágószerveimet.

„Csodaszerekkel” ajándékozva meg magam visszabandukoltam a fényképészhez. Néztem rólam készített termékeit, s a réműlettől majdnem plafonba gyökerezett a fejem. Láttam az elegáns, kopott farmeröltönybe csomagolt rosszkedvű öregurat. Arca még hagyján, de vérekes szeme, a lekattant fénycsóvjáj, epekeserű tekintete szörnyűségesek voltak.

A Végállomás nevű kocsmában kötöttem ki. Ott Borsodi söröztem. Körülöttem fiatal fiúk és lányok imbolyogtak. Cigarettafüstbe meresztették boldogtalanszürke, befelé élő szemeket.

Az árvák, a remény nélküliek.

„Elég egy szikra, az egészét lángba borítja” – élénkültek, s tompultak a szövegidejű, akaratroncsoló elektronikus pofonoktól.

Nekem csak a megalázottak szomorúsága tetszik, s a staféta-düh, mely célt ér majd egy nálunk – jobb nemzedékel – irtam harminc éve.

A többes számot időközben kivégezték.

A sodró és sodródó dühöket persze értem.

Tőlük pendülök, hangolódok.